



Атанас Далчев

Неочакван дъжд

Бе още ясно уж, а рукна изведнъж.
Ний изненадани се скрихме за минутка
от яростта на неочаквания дъжд
под дървесата, до затворената будка.

Под стряхата на тъмния и гъст листак
едно далечно смътно чувство ни обхвана
и както някога, се озовахме пак
две влюбени деца във къщи на тавана.

Преплитаха се клоните като греди
и през един разтрог ни гледаше небето.
Глава бе свела върху моите гърди
и беше й зелено-мургаво лицето.

Стоехме мълчаливи и съвсем сами
и сякаш заедно за първи път в живота,
и слушахме как в тъмното дъждът шуми
по керемидите зелени на дървото.

1971 г.

КРАЙ

© 1971 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12147>]